

Den

Skatteministeriet

J.nr. 2005-711-0048

Til

Folketingets Skatteudvalg

L 110 - Forslag til skatteforvaltningsloven.

Hermed fremsendes i 5 eksemplarer mine bemærkninger til henvendelsen af 29. marts 2005 fra Foreningen af Danske Skatteankenævn (FDS), L 110 – bilag 6.

Kristian Jensen

/ Kaj-Henrik Ludolph

Foreningen af Danske Skatteankenævne har tilsendt Skatteudvalget sine anbefalinger til brug for udvalgets behandling af lovforslaget. Anbefalingerne drejer sig om tre forhold:

1. Ensartet klageadgang for alle skatteydere.
2. Udpegelsen af skatteankenævnsmemberer.
3. Organiseringen af den decentrale klagebehandling.

1. Ensartet klageadgang for alle skatteydere:

Foreningen henviser til forslagens § 5, stk. 2, hvorefter afgørelser, der kan påklages til skatteankenævnet, efter klagerens valg i stedet kan påklages til Landsskatteretten, dog undtaget klager over forskudsregistrering, hvor skatteankenævnens afgørelse tillige er endelig. Foreningen ønsker denne valgmulighed kombineret med, at skatteankenævnene igen tillægges kompetencen til at behandle klager i selskabssager, således at der også i selskabssager kan vælges mellem at starte en klagesag ved et skatteankenævn og ved Landsskatteretten.

Jeg skal understrege, at jeg finder det meget tilfredsstillende, at der med den politiske aftale om kommunalreformen og dermed forslaget til skatteforvaltningslov er opretholdt et administrativt klagesystem med lægmandsinstitutionen skatteankenævn. Nævnene er således som udgangspunkt fortsat 1. klageinstans over told- og skatteforvaltningens afgørelser i sager om indkomstbeskatning af personer og dødsboer. Det er væsentligt at kunne fastholde nævnens og FDS's betydelige rolle i skatteopgaven også i situationen, hvor der som led i kommunalreformen sker en sammenlægning af den kommunale og den statslige skatteforvaltning.

Denne sammenlægning til en statslig enhedsforvaltning og dens afledte følger er i forslaget til skatteforvaltningsloven baseret på reglerne i den gældende skattestyrelseslov. Dette gælder, som nævnt, bl.a. forslaget om at opretholde den gældende ordning med skatteankenævne. Tilsvarende er der ikke foreslået ændringer i de typer af klager, som skatteankenævnene kan afgøre, bortset fra forslaget om, at skatteankenævnens kompetence udvides til at behandle klager over afgørelser om gaveafgift.

Det er endvidere foreslået, at den enkelte borger får frihed til selv at vælge, om en klage skal behandles af skatteankenævnet eller Landsskatteretten. Dette forslag er en liberalisering i forhold til borgeren af den gældende ordning, hvor en klager først kan gå til Landsskatteretten 3 måneder efter, at klagen er indgivet til skatteankenævnet. Som FDS nævner, er denne liberalisering i lovforslagets bemærkninger begrundet med, at borgeren herved får mulighed for at afpasse klagesagsbehandlingen efter sagens karakter og i øvrigt efter individuelle behov.

Jeg mener ikke, at dette forslag om at give borgeren større fleksibilitet i sit valg af klageinstans kan føre til, som ønsket af FDS, at skatteklagesager vedrørende selskaber skal kunne behandles af skatteankenævn i 1. instans – eventuelt med en overspringsregel som foreslået for personer – som tilfældet var, før staten overtog ansvaret for selskabsligningen. Hensynet til retssikkerhed, sagsbehandlingstid og hensigtsmæssig ressourceudnyttelse for borgerne og det offentlige varetages fuldt ud ved, at klage i skattesager vedrørende selskaber som hidtil sker til Landsskatteretten i 1. instans.

Jeg vil i den forbindelse understrege, at samlingen af den kommunale og den statslige skatteforvaltning til én statslig enhedsorganisation har indbygget en række styrker i sig, som samlet skal føre til, at både borgere og selskaber får afgjort deres sager hurtigt og korrekt i told- og skatteforvaltningen, således at klagesagerne begrænses og helst undgås.

2. Udpegelsen af skatteankenævnsmedlemmer

FDS henviser til den foreslåede § 6, stk. 2, hvorefter skatteministeren udnævner skatteankenævnsmedlemmer/suppleanter, efter at den pågældende kommunalbestyrelse har indstillet to kandidater til hver plads, og bestemmelsen om at denne indstilling skal være ledsaget af en angivelse af den enkelte indstillede kvalifikationer for at bestride hvervet. FDS anbefaler, at denne beskrivelse af kvalifikationer bortfalder, at kommunalbestyrelsen kun indstiller én kandidat til hver plads, og at skatteministeren som udgangspunkt skal følge kommunalbestyrelsens indstilling ved udnævnelsen, men kan pålægge kommunalbestyrelsen at indstille en anden person, når dette kan sagligt begrundes.

FDS gør desuden opmærksom på, at kommunalbestyrelsens indstilling som udgangspunkt vil afspejle styrkeforholdet mellem de politiske grupperinger i kommunalbestyrelsen, og at den politiske bredde i det enkelte skatteankenævn sikres bedst, hvis antallet af skatteankenævnsmedlemmer fastsættes således, at den enkelte kommune bliver bredt repræsenteret i skatteankenævnet.

FDS's anbefalinger svarer til synspunkterne i foreningens høringssvar til udkastet til skatteforvaltningsloven. Jeg henviser til kommentarerne hertil i høringsskemaet i bilag 2 til det fremsatte lovforslag. Vedrørende angivelse af kvalifikationer er det nævnt, at der ikke stilles krav om en detaljeret beskrivelse af den indstillede kvalifikationer, men blot om, at det i indstillingen anføres, hvorfor netop denne person er egnet.

Det er en følge af sammenlægningen af den kommunale og den statslige skatteforvaltning, at skatteministeren får det politiske ansvar for hele told- og skatteopgaven, hvor ansvaret for skatteopgaven i dag er delt mellem skatteministeren og de enkelte kommunalbestyrelser. Det er vigtigt, at et lægmandsorgan som skatteankenævnene bevares som en del af det administrative klagesystem på Skatteministeriets område. Men skatteministeren må som led i dette samlede ansvar og som ansvarlig for udnævnelserne have mulighed og grundlag for at vælge mellem flere personer.

Skatteankenævne kan som lægmandsorganer anses som klagerens garant for en fair proces. Men det er lige så klart, at skatteankenævnets opgave er at træffe rigtige afgørelser, som skal kunne holde til en eventuel prøvelse i Landsskatteretten eller efterfølgende for de almindelige domstole. Med den åbenhed om processer og myndigheder, som er Skatteministeriets målsætning, er det rimeligt i forhold til skatteborgerne, som har en afgørende økonomisk interesse i en kvalificeret klagebehandling, at der gives oplysning om de indstilledes kvalifikationer til medlemskab af et skatteankenævn.

Jeg kan derfor ikke følge FDS's anbefalinger på dette punkt.

For så vidt angår sikring af en bred politisk repræsentation i skatteankenævne bemærkes, at antallet af medlemmer i de enkelte skatteankenævn fremover ikke vil være et lovgivningsanliggende, men et anliggende, hvorom jeg kan fastsætte regler ved bekendtgørelse i medfør af den foreslåede § 6, stk. 1, i skatteforvaltningsloven. De nuværende skatteankenævn er – når undtages skatteankenævnet i København – sammensat af 5-15 medlemmer. Det gælder såvel kommunale som fælleskommunale skatteankenævn. Jeg forudser, at de helt små skatteankenævn stort set vil forsvinde, og at en medlemsstørrelse på ca. 15 vil være det normale. Med udgangspunkt i 30 skatteankenævnskredse, jf. nærmere herom nedenfor, vil de fleste skatteankenævnskredse komme til at bestå af 3-5 af de nye kommuner. Dette vil give kommunalbestyrelserne et råderum til at indstille repræsentanter for en bred vifte af partier. Som skatteminister vil jeg have mulighed for at udnytte min udnævnelserkompetence til at sikre en bred politisk repræsentation i skatteankenævne. Dette forudsætter imidlertid naturligtvis, at kommunalbestyrelserne ved deres indstilling giver mig mulighed herfor.

3. Organiseringen af den decentrale klagebehandling:

FDS fremfører synspunktet - ud fra forudsætningen om, at det er hensigtsmæssigt, som foreslået, at skatteministeren får kompetencen til en løbende tilpasning af

nævnsstrukturen efter sagstilgangen i de forskellige dele af landet – at antallet af skatteankenævn ikke nødvendigvis bør tilpasses antallet af skattecentre. Ved fastlæggelsen af antallet af nævn bør der efter FDS's opfattelse tages hensyn til geografiske afstande og det enkelte skatteankenævns sagsmængde, og man så vidt muligt bør undgå situationer, hvor et nævn bliver nødt til at opdele sig i besluttende led.

Det er udgangspunktet efter den foreslåede § 6, stk. 1, i skatteforvaltningsloven, at det er skatteministeren, der bestemmer landets inddeling i skatteankenævnskredse. Som nævnt af FDS er det udtalt i bemærkningerne til lovforslaget, at det er tanken, at antallet af skattecentre tilpasses efter antallet af skattecentre. Det er fastlagt i Udmøntningsplanen fra september 2004 til kommunalreformen, at der skal etableres 30 skattecentre. Det fremgår tillige af Udmøntningsplanen, at der ved udmøntningen af lovforslaget om skatteankenævn vil blive lagt vægt på, at skatteankenævnets virksomhed vil blive tilrettelagt sådan, at borgerne vil få mulighed for personligt fremmøde uden at skulle rejse over meget lange afstande.

Det er rigtigt, at etableringen af enhedsforvaltningen betyder, at en borger vil kunne blive betjent af andre skattecentre end det, som borgeren er tilknyttet geografisk. Det praktiske udgangspunkt må dog forudsættes at være, at borgere, der ønsker behandling af en skattesag, betjener sig af deres lokale skattecenter, og med eventuel efterfølgende klage til det geografisk tilknyttede skatteankenævn. Derfor er det naturlige udgangspunkt, at antallet af skattecentre og skatteankenævn knyttes sammen. Der vil i forlængelse heraf skulle gøres brug af muligheden for, at et nævn kan opdele sig i besluttende led for at tilgodese hensynet til, at der ikke bliver for store geografiske afstande for en klager i forhold til skatteankenævnet, og at der bliver rimelige sagsmængder og dermed behandlingstider.

De foreslåede regler om, at skatteministeren har kompetencen til at fastlægge organiseringen m.m. af skatteankenævn giver en betydelig fleksibilitet til at tilpasse organiseringen til de praktiske forhold i lyset af indhøstede erfaringer. Jeg kan derfor ikke tilslutte mig, at der på forhånd skulle fastlægges snævrere rammer for f.eks. antallet af skatteankenævn.

Lad mig tilføje, at jeg anser det for naturligt, at Foreningen af Danske Skatteankenævn tages med på råd, når skatteforvaltningsloven skal udmøntes på dette punkt.